

Ткаченко А. К., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Пивовар Ю.І., к.ю.н., доцент

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПОДАТКОВОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

На сучасному етапі розвитку нашої держави питання податкової політики належать до найгостріших як в економічному й соціальному, так і в політичному контексті. Вона, завдяки багатосторонності своєї внутрішньої природи, впливає на всі соціально-економічні сфери функціонування держави і разом з кредитно-грошовою політикою, ціноутворенням, бюджетними програмами складає саму сутність участі держави в регулюванні ринку. Податкова політика являє собою сукупність економічних, фінансових та правових дій держави по формуванню податкової системи країни з метою забезпечення фінансових потреб держави, окремих соціальних груп суспільства, а також економіки країни за рахунок перерозподілу фінансових ресурсів.

Створюючи стабільне суспільство з ринковою економікою, країна повинна мати адекватну й ефективну податкову політику, що відповідала б суспільним інтересам, формувала належні умови для господарської діяльності, забезпечувала розвиток і безпеку держави, враховувала інтереси окремих груп населення. Разом з тим непослідовність процесів реформування, відсутність цілісної концепції державної економічної політики, значні структурні розбіжності в економіці призвели до глибокої і затяжної соціально-економічної кризи суспільства [1, с. 189].

Одним з важливих факторів кризових явищ в Україні стала неналагоджена податкова політика держави, у результаті якої відбулося гальмування інноваційно-інвестиційних процесів, що у свою чергу призвело до зниження рівня реальних податкових надходжень [2, с. 68].

В сучасних умовах податкова політика України має ряд недоліків: відсутність чіткої цілеспрямованості, переважно фіскальний характер, неефективна структура податкової системи, переважання непрямих податків, широке розповсюдження податкових пільг, високий рівень податкового тягаря і нерівномірність його розподілу.

Податкова реформа, яка була проведена в Україні в 2011-2012 роках, хоч і допомогла створити в країні не тільки повноцінний малий і середній бізнес, а й прошарок так званого середнього класу, але водночас уже на першому етапі виникає низка проблем. Найгострішими та найбільшими

питаннями стали: відсутність системного комплексного бачення податкової політики, її завдань, цілей та пріоритетів; відсутність сталих орієнтирів реформування податкової системи [2, с. 70].

В Україні немає чіткого розуміння, які фактори виробництва мають нести максимальний фіскальний тиск, які податки – виконувати фіскальну функцію, а які – регулюючу, на які об'єкти оподаткування має бути зміщено податкове навантаження, а на які, навпаки, послаблене тощо. Тобто відсутність точного та ефективного розподілу даних завдань. В умовах обмеженості ресурсів було б раціонально визначити нові та кращі шляхи розвитку України і відповідно до них проводити адекватну податкову політику. Якщо орієнтиром є побудова соціальної економіки, мають бути збережена ставка на прибуток на нинішньому рівні і знижені ставки непрямих податків, передусім ПДВ. Коли ж уряд на перший план ставить пошкваллення інвестиційної активності, логічним кроком є зниження податкового навантаження на прибуток і збереження ставок податків на споживання [3, с. 199].

Останніми роками розподіл політичних сил призвів до того, що кожен новий уряд скасовує базові документи стосовно податкової реформи своїх попередників і схвалює власний варіант.

Не менш важливою причиною неочікуваних результатів податкових реформ є неадекватна поведінка суб'єктів господарювання і населення. Це виражається, зазвичай, у необгрунтованому підвищенні цін виробників на власну продукцію, підвищенні попиту населення на товари й валюту, збільшенні випадків ухилення від сплати податків при зниженні податкового навантаження. Враховуючи економічну сутність даних прикладів поведінки, можна зробити висновок, що основними причинами неадекватної поведінки суб'єктів господарювання і населення є непослідовна політика уряду в часі та менталітет нації і її фіскальні традиції [3, с. 245].

Стратегія реформування податкової політики повинна чітко базуватися на певній науково-обгрунтованій соціально-економічній доктрині держави.

Отже, з огляду на недоліки української податкової політики, Уряд і Верховна Рада повинні сконцентрувати свої зусилля на швидкому реформуванні податкової системи. Варто створити нейтральну, стабільну і постійну податкову систему, із широкою базою оподаткування, що буде сприяти стабільному економічному зростанню і розвитку економічної та інвестиційної діяльності як внутрішньої, так і зовнішньої.

Література

1. Стоєв В. Л. Реформування фіскальної політики України/ В. Л. Стоєв // Вісник Запорізького національного університету. – №2(6). – 2013. – С. 231-240.
- 2 Молдован О. О. Пріоритети реформування податкової політики України: як перейти від фіскалізму до стимулювання ділової активності? / О. О. Молдован, О. В. Шевченко, О. О. Єгорова. – К. : НІСД, 2013. – 80 с.
3. Податкова політика України: навчальний посібник / П. В. Мельник, З. С. Варналій, Л. Л. Тарангул; за ред. П. В. Мельника. – К. : Знання України, 2013. – 505 с.

УДК 342.4(043.2)

Фіщук В. О., студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гусар О.А., старший викладач

ГРОМАДЯНИН УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА ТА ЙОГО АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС

В адміністративному праві під суб'єктом розуміють носія (власника) прав і обов'язків у сфері державного управління, які передбачені адміністративно-правовими нормами, здатного наданні права реалізовувати, а покладені обов'язки виконувати. До них можна віднести органи виконавчої влади, внутрішні частини їхнього апарата, органи громадських організацій, адміністрація підприємств, установ, організацій, виконавчо-розпорядницькі структури органів місцевого самоврядування, структурні частини підприємств, установ, організацій, суди, органи прокуратури тощо, так і громадяни, особи без громадянства, іноземні громадяни. Важливо підкреслити, що в юридичній літературі зазначається, що правове становище суб'єктів одного рівня не однакове.

Отже, суб'єкти адміністративного права – це фізичні та юридичні особи, наділені державою правами та обов'язками в сфері державного управління та місцевого самоврядування, які реалізують їх шляхом вступу в адміністративно-правові відносини, з однієї сторони, та органи державної влади та органи місцевого самоврядування та їх посадові особи, наділені правовими нормами відповідними владними повноваженнями щодо організаційно не підпорядкованих суб'єктів, з іншої сторони.

На думку відомого вченого-адміністративіста Ю. Битяка, саме громадяни є найбільшою групою суб'єктів адміністративно-правових відносин. Конституція України надає перевагу інтересам, правам і свободам